

danne obligatoriske Forhold, som man med nogen Grund kan knytte til Oplagsbeviset og lade gaa over fra den ene til den anden. Det vilde maasse behage en Køber at have en hel Række Sælgere at holde sig til, hvis Varen ikke var som lovet, eller der forelaa en anden Misligholdelse; men Sælgeren vil det kunne affrække i langt højere Grad. Har han solgt mod kontant Betaling, bør det være ham ligegyldigt, hvor Varerne senere gaa hen. De forfællelige Endossenter af Oplagsbeviset behøve heller ikke at være "Sælgere"; Endossamentet kan dække over saa forfællelige Ting som Gave, Procura eller endog Pantstætning.

Selv om det skulde vise sig i Praxis, at man foretrak, at der slet intet Regresansvar var, end ikke for Endossenterne paa Garantibeviset, er der intet tabt ved, at det er statueret i Loven; thi det kan altid (jfr. nærværende Paragraf) udelukkes ved en Paategning om, at personligt Ansvar skrives, jfr. Bezelovens § 14.

Man kunde som Grund til ogsaa at lade Køberne af Oplagsbeviset hæfte ansøre, at den virkelige Laantager kan skjule sig imellem dem, idet den, til hvem Beviserne udstedes, er en Straamand. Men denne Grund er ikke afgørende, da Laanet netop gives efter en Betragtning af den personlige Garanti, der ydes af Navnene paa Beviset. En hel anden Sag er det, at den Køber, som vil have Varen, maa betale Pantebeløbet. Mener han, at Varens Værdi ikke længer dækker Pantesummen, kan han nøjes med det Tab, som ligger i, hvad mere han muligvis har givet for Varerne. At Regresjen er „springende“, — d. v. s. at den kan ske i vilkaarlig Orden — og kan gøres gældende mod en eller flere ad Gangen, er ligesom ved Vetsler den Ordning, som alle Parter staa sig bedst ved; saa undgaas det, at man, saaledes som naar Rækken skal følges, maa gennemføre Søgmaal, der paa Forhaand kunne indses at blive unyttige eller overflødige.

Regresjen bør kun være for det overstående. Vel maa Garantibevisets Indehaver kunne holde sig til den oprindelige Pantstætter, i Regelen Oplæggeren; men naar Oplagsbeviset er gaaet fra Haand til Haand, maasse belaaet omtrent til Varenes Værdi, da de oplagdes, har Pantstættøren (Oplæggeren) i Regelen trukket sig helt ud af Forholdet til Varerne, og mere end en Garanti for, at det, som deres Salg ikke kan dække, bliver betalt, bør han derfor ikke yde.

Det er en Betingelse for at faa Regres, at Protesten efter § 9 er gjort senest den anden Søndag efter Forsaldsdagen — hvilket stemmer med vor Vetselslovs § 41 —, og at

der ikke er forløbet 30 Dage efter Protestdagen. Ogsaa disse Regler tilfugte at beskytte de tidligere Sælgere, som med Grund kunne formode, at Skylden i Tide er betalt af Oplagsbevisets Indehaver, og som derfor snarest bør kunne søle sig fritre. Jfr. Kießer I. c. S. 192 §§ 11 og, noget afvigende, I. c. S. 230 § 31. Det fremgaar modsætningsvis af disse Regler om Regresrettens Forældelse, at Pantretten efter § 9 ikke fortabes, fordi noget af de fremhævede Tidrum overstrides.

§ 12.

I denne Paragraf, der væsentlig er redigeret efter Bremerlovens § 10 og dansk Bezelovens §§ 78—80, er der indført en kortvarig Forældelse af Regreskravene, der ligesom flere Regler i § 11 er motiveret ved, at tidligere Indhavere af Garantibeviset ofte ville have sluppet dette af Syne, idet de efter Varenes Salg ingen Interesse have i disses videre Gæbne. Det er derfor heldigt, at de hurtig dækkes imod eventuelle Regreskrav.

Derimod bør selve Pantkravet næppe forældes. Varerne ville ikke derved holdes i Paghuset i for lang Tid, men bortbringes eller sælges, jfr. §§ 8 og 16; og da vil Pantet omformes til et deponeret Pengebeløb.

Hvad der i §§ 11 og 12 er bestemt om den springende Regres og om en Række Regreskrav, vil næppe saa stor praktisk Betydning. Laanet vil sædvanlig blive søgt i en Bank af Garantibevisets Indehaver, og Banken vil ikke lade Beviset gaa videre, men vil, naar Varerne ikke dække Laanet, holde sig til Laantageren. Unsker denne, der vil sælge Varerne, at komme helt ud af Forholdet, maa der ske en Forhandling derom med Laangiveren. Man kan umulig give en Regel om, at andre, f. Ex. Selskabet, skulde kunne stonne over, hvor vidt en Køber af Oplagsbeviset var solid nok til at afløse Laantageren som personlig hæftende, saaledes at Laantageren blev frit, naar Køberen blev personlig forpligtet. Men Laangiveren kan frigøre Laantageren enten ved at lade Selskabet overføre Varerne paa den nye Køber og bytte Beviserne om, eller ved, at Laantageren faar Ret til at tegne „uden Forbindlighed“, hvorpaa Garantibeviset tiltransporteres Køberen, som strax efter transporterer det til Laangiveren eller in blanco.

Om en Henviisning til de for Vetsler givne Regler, som den, der er gjort i Slutningen af nærværende Paragraf, se Kießer I. c. § 31 S. 230 og 231 og Bremerlovens § 13.

Forældelsestiden er sat til seks Maaneder i Analogi med vor Vetselslovs Regler i §§ 78 og 79.